

overordentlig liden Betydning; derimod forekommer det mig meget vigtigt, naar der bliver Spørgsmaal om Rettens Omraade. Hvad den høitærede Minister i saa Henseende har bemærket, anseer jeg naturligtviis som den væsentlige Forhandlingsgjenstand. Det er da af ham indbrømmet, at der er god Konsekvents i, hvad Udvalget har bragt i Forslag, at det fremtræder i en bestemt, klart gennemført Tanke, og jeg tillader mig at troe, at det er rigtigt, hvad jeg før anførte, at det kun er en konsekvent og klar Gjennemførelse af Lovudkastets egen Tanke, og at man paa ingen Maade kan blive staaende ved den Opgiven af Konsekvents, som Lovudkastet har; thi det er jo dog indlysende, at dette har været sig selv velbevidst, at det ikke gif an at skabe to Politiretter, der i Regelen kun vilde kunne paabegynde Politifagers Behandling, der kun vilde kunne anstille Undersøggelser, men saa i Regelen maatte ophøre at behandle Sagerne; thi at sætte Slutstenen paa dem, afgjøre Sagerne ved at dømmen i dem, kan Dommeren kun gjøre, hvor Straffen bliver indskrænket inden de meget snevne Grændser, som § 12 fastsætter; ellers ingen Dom, med mindre Tiltalte vil tillade Dommeren at affige en saadan. Men nu har Lovforslaget selv følt, at det gif ikke an; naar Sagen var undersøgt, maatte det ogsaa ønskes, at den kunde føres til endelig Afgjørelse af den samme Dommer; men hvorledes kommer han dertil, hvorledes kommer man ud over de Indskrænkninger, som man selv har opstillet i § 12? Ved, saa at sige, at anmode den Tiltalte om at give sit Samtykke. Jeg troer, det maa siges ikke blot at være en Opgivelse af Tanken, men at det tillige er en meget uheldig Regel, saaledes at anmode eller henstille til den stakkels Tiltalte, der maaffee endogsaa i lang Tid kan have været Gjenstand for Retsforfølgning, om han maatte ønske sin Sag sluttet. Er det ikke at forudsæe, at han meget ofte, uden at kunne overveie Sagen tilbørlig, vil give et saadant Samtykke, som han bag efter vil angre, naar han erfarer, at han ikke kan faae Sagen ind til Prøvelse af en høiere Ret? Og man behøver jo ikke at blive staaende ved en Tiltalt, der som myndig, moden Mand selv kan overveie Sagen; men er der Spørgsmaal om et Varn, en Umhyndig, — thi jeg troer, som

jeg ogsaa har udtalt i Betænkningen, at man ikke kan indskrænke Reglen til at gjælde alene Børn, den maa udvides til alle Umhyndige — da skal Børgen afgive Erklæringen; men meget ofte har et saadant Varn ikke en naturlig Børg, en Fader eller nær Slægtning, der har kjenbt ham længere Tid eller overhøvedet har Interesse for ham; der skal da siebliffelig staffles en Saadan, og der maa altsaa bestiffes en Børg, og denne, der maaffee ikke har det mindste Kjendskab til den Paagjældende, anseer det rimeligtviis for høist ønskeligt, at Sagen faaer en hurtig Afgjørelse; han veed, at en Sag, der er behandlet offentlig og mundtlig, i Reglen afgiver god Garanti for, at den er godt behandlet, og giver derfor dette Samtykke. Men er det en Maade, hvorpaa Dommeren skal modtage sin Straffemyndighed? Er det ikke indlysende, at det bør være den offentlige, fornuftige Anskuelse om Offentligheds og Mundtligheds Betydning, der bør beklæde Dommeren med hans Straffemyndighed? Bør det ikke være den lovgivende Magt eller Loven og ikke en Tiltalts Samtykke, der gjør Dommeren til Dommer? Jeg troer derfor, at vort Forslag kun er en Gjennemførelse af Lovudkastets egen Tanke. Jeg udhævede i mit foregaaende Foredrag, at man derved vilde opnaae det store Gode; at Sagen, efterat være undersøgt, bliver paadømt af Dommeren, med andre Ord, at man derved vil undgaae en uheldig Sønderlemmelse og Adspjittelse af Sagen mellem dens Undersøgelse og Paakjendelse. Den høitærede Minister har naturligtviis Ret i, at Udvalgets Forslag ikke kan tilintetgjøre enhver saadan Adspjittelse, navnlig, hvis det høie Thing vil gjøre, hvad Udvalget har foreslaaet, medoptage Tyveri-, Bedrageri- og Hælerifager. Det er ganske vist, at første Gang begaaet Tyveri kan medføre en Straf, der langt overstiger denne Domstols Competence, at der altsaa kan møde Tilfælde, hvor Henvisning maa finde Sted til den samlede Kriminal- og Politivet, hvilket jo iøvrigt allerede er Tilfældet efter Lovudkastet. Men lad os et Dieblit see bort fra disse Tyveri-, Bedrageri- og Hæleri-fager — naar jeg siger Hæleri-fager, tillod jeg mig før at afbryde den høitærede Minister; det er virkelig rigtigt, at § 83 i Forordningen